

جنايات سپاه عمر بن سعد، در عصر عاشورا

جنايات سپاه عمر بن سعد، در عصر عاشورا در سال 61 هجري قمری ...

جنايات سپاه عمر بن سعد، در عصر عاشورا در سال 61 هجري قمری

پس از شهادت جانشوز اباعبدالله الحسين(ع) و هفتاد و دو تن از ياران فداكار وي در صبح و عصر عاشورا، دشمنان اهل بيت(ع) جنايات هاي ديگري در عصر عاشورا مرتكب گرديدند، كه به طور اختصار به آن ها اشاره مي كنيم:

1- غارت خيمه هاي حسيني.

سپاهيان عمر بن سعد، به ويژه جنايت كاران گروه نابكار و سفاك شمر بن ذي الجوشن، پس از شهادت امام حسين(ع) به خيمه هاي آن حضرت يورش برده و آن ها را غارت كردند و چهارپايان، لباس ها، صندوق ها، اسلحه ها، خواركي ها و هر چه يافتند، تمامي آن ها را به يغما بردند. آنان، حتي حريم اهل بيت(ع) را مراعات نكرده و زيور آلات و البسه بانوان را به اجبار از آنان ستاندند و به تاراج بردند. به طوري كه زنان اهل بيت(ع) ناچار شده و به عمر بن سعد پناهنده گرديده و از شدت جنايت كاري شمر و گروه نابكارش شكايت كردند. با اين كه عمر بن سعد به ظاهر دستور داد كه از غارت خيمه ها دست بردارند، با اين حال منافقان و جنايتكاران به پست فطرتي و فرومايه گي خويش ادامه دادند.

2- آتش زدن خيمه ها.

پس از غارت، اقدام به آتش زدن خيمه ها نمودند. در اندك مدتي تمامي خيمه ها هر چه در آن ها بود، در آتش ظلم يزيديان سوخت و نابود شد و حتي جان بازماندگان و يتيمان كاروان حسيني، با خطر آتش سوزي مواجه گرديد و بدين منظور، زينب كبري(س) به آنان دستور داد كه از خيمه ها بيرون رفته و به اطراف پناهنده شوند. تا از اين طريق از آتش سوزان خيمه ها در امان بمانند.

3- اسب دواني بر پيكر شهيدان.

عمر بن سعد، بنا به دستور كتبتي عبدالله بن زياد، پس از شهادت امام حسين(ع) و ياران او در كربلا، تصميم به اسب دواني بر پيكرهاي خونين شهيدان گرفت.

ده نفر از منافقان و دشمنان اهل بيت(ع) براي اين كار پيش قدم شده و پس از نعل بندي اسبان خويش بر پيكرهاي شهيدان كربلا، اسب تاختند و پيكرهاي پر از جراحت و بي سر شهيدان را در هم شكستند.

4- ارسال سر مقدس امام حسين(ع) به كوفه.

عمر بن سعد، براي خوش خدمتي بيشتر به دستگاه ظالمانه اموي، دستور داد سر بريده امام حسين(ع) را در عصر عاشورا با شتاب و سرعت به كوفه ببرند و عبیدالله را از پايان يافتن غائله كربلا با خبر گردانند. مأموريت رساندن سر مقدس امام حسين(ع) بر عهده خولي بن يزيد اصبحي گذاشته شد. ولي وي شب هنگام به كوفه رسيد و در آن وقت، دارالاماره بسته بود. به همين جهت شب را در خانه خويش گذرانيد و سر امام حسين(ع) را از ترس همسرش در تنوري پنهان كرد و در بامداد روز يازدهم به دارالاماره رفت و سر آن حضرت را تحویل عبیدالله بن زياد داد.

پس از شهادت جانشوز اباعبدالله الحسين(ع) و هفتاد و دو تن از ياران فداكار وي در صبح و عصر عاشورا، دشمنان اهل بيت(ع) جنايات هاي ديگري در عصر عاشورا مرتكب گرديدند، كه به طور اختصار به آن ها اشاره مي كنيم:

1- غارت خيمه هاي حسيني.

سپاهيان عمر بن سعد، به ويژه جنايت كاران گروه نابكار و سفاك شمر بن ذي الجوشن، پس از شهادت امام حسين(ع) به خيمه هاي آن حضرت يورش برده و آن ها را غارت كردند و چهارپايان، لباس ها، صندوق ها، اسلحه ها، خواركي ها و هر چه يافتند، تمامي آن ها را به يغما بردند. آنان، حتي حريم اهل بيت(ع) را مراعات نكرده و زيور آلات و البسه بانوان را به اجبار از آنان ستاندند و به تاراج بردند. به طوري كه زنان اهل بيت(ع) ناچار شده و به عمر بن سعد پناهنده گرديده و از شدت جنايت كاري شمر و گروه نابكارش شكايت كردند. با اين كه عمر بن سعد به ظاهر دستور داد كه از غارت خيمه ها دست بردارند، با اين حال منافقان و جنايتكاران به پست فطرتي و فرومايه گي خويش ادامه دادند.

2- آتش زدن خيمه ها.

پس از غارت، اقدام به آتش زدن خيمه ها نمودند. در اندك مدتي تمامي خيمه ها هر چه در آن ها بود، در آتش ظلم يزيديان سوخت و نابود شد و حتي جان بازماندگان و يتيمان كاروان حسيني، با خطر آتش سوزي مواجه گرديد و بدين منظور، زينب كبري(س) به آنان دستور داد كه از خيمه ها بيرون رفته و به اطراف پناهنده شوند. تا از اين طريق از آتش سوزان خيمه ها در امان بمانند.

3- اسب دواني بر پيكر شهيدان.

عمر بن سعد، بنا به دستور كتبتي عبدالله بن زياد، پس از شهادت امام حسين(ع) و ياران او در كربلا، تصميم به اسب دواني بر پيكرهاي خونين شهيدان گرفت.

ده نفر از منافقان و دشمنان اهل بیت(ع) برای این کار پیش قدم شده و پس از نعل بندی اسبان خویش بر پیکرهای شهیدان کربلا، اسب تاختند و پیکرهای پر از جراحت و بی سر شهیدان را در هم شکستند.

4- ارسال سر مقدس امام حسین(ع) به کوفه.

عمر بن سعد، برای خوش خدمتی بیشتر به دستگاه ظالمانه اموی، دستور داد سر بریده امام حسین(ع) را در عصر عاشورا با شتاب و سرعت به کوفه ببرند و عبیدالله را از پایان یافتن غائله کربلا با خبر گردانند. مأموریت رساندن سر مقدس امام حسین(ع) بر عهده خولی بن یزید اصبحی گذاشته شد. ولی وی شب هنگام به کوفه رسید و در آن وقت، دارالاماره بسته بود. به همین جهت شب را در خانه خویش گذرانید و سر امام حسین(ع) را از ترس همسرش در تنوری پنهان کرد و در بامداد روز یازدهم به دارالاماره رفت و سر آن حضرت را تحویل عبیدالله بن زیاد داد.